

Daniels bok - nummer førtini

Åpenbaring av sannheter: Midnattsropet, Islams rolle og den siste prøvingsprosessen i de siste dager

Jeff Pippenger

2024-01-13

Den økning i kunnskap som ble frembrakt da synet om Ulai-elven ble avforseglet i 1798, frembrakte en prøvelsesprosess som nådde sitt klimaks i midnattsropsbevegelsen i 1844. De siste dagers midnattsrop, som nå blir avforseglet, er blitt fremstilt ved denne historien, og innbefatter de selvsamme prøvende sannheter fra denne historien, for midnattsropsbudskapet som nå blir avforseglet, er en gjenopprettelse av Millers juveler.

«Sannhetene som vi mottok i 1841, '42, '43 og '44, skal nå studeres og forkynnes. Den første, andre og tredje engels budskap skal i fremtiden forkynnes med høy røst. De skal gis med oppriktig beslutsomhet og i Åndens kraft.» Manuscript Releases, bind 15, 371.

Hovedtemaet i vår tids profetiske budskap om Midnattsropet er islams rolle som det tredje ve. Islams tre verop er alle framstilt på Habakkuks to tavler. Midnattsropets budskap i de siste dager begynte å bli avforseglet ved skuffelsen den 18. juli 2020, da de siste dagers ventetid inntrådte. Akkurat som Midnattsropets budskap i millerittisk historie, blir budskapet for de siste dager gradvis utviklet inntil det når det punkt som er framstilt ved leirmøtet i Exeter. På det tidspunktet har jomfruene enten oljen, eller så har de den ikke.

Jesajas verop over de spottske mennene som hersker over Jerusalems folk, viser at synet er blitt for Efraims drukkenbolter som en bok som er forseglet. I avsnittet hos Jesaja skal det verk å forandre et satanisk symbol til et gudfryktig symbol, slik det er blitt utført i adventismens historie, aktes som pottemakerleire. Dette verket bestod i å fastslå definisjonen av «det daglige» som et symbol på Kristus, når det i virkeligheten er et symbol på Satan. Da Daniel anvendte ordet «tamid» som et symbol på hedenskap, valgte han ordet med et symbolsk formål, for ordet betyr «stadig».

Det er tre makter som leder verden til Harmageddon, og den første av disse tre maktene er dragen (hedenskapet). Dragen begynte sin krigføring mot Gud i himmelen. Dragen fortsetter denne krigføringen helt til slutten av tusenårsriket, da han til slutt blir tilintetgjort.

Og når de tusen år er til ende, skal Satan løslates fra sitt fengsel, og han skal gå ut for å forføre folkeslagene ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for å samle dem til striden; og deres tall er som havets sand. Og de dro opp over jordens vide flate og omringet de helliges leir og den elskede stad; og ild falt ned fra Gud fra himmelen og fortærte dem. Og djevelen, som forførte dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel, hvor også dyret og den falske profet er, og de skal pines dag og natt i all evighet. Åpenbaringen 20:7–10.

Dyret (pavedømmet), som er den andre av de tre maktene som fører verden til Harmageddon, og den falske profet (De forente stater), den tredje av disse tre maktene, trådte begge frem i historien etter korsets historie, og begge blir tilintetgjort ved Kristi annet komme.

Og dyret ble grepet, og sammen med det den falske profet, som gjorde tegn for dets åsyn, og ved disse forførte dem som hadde tatt dyrets merke, og dem som tilba dets bilde. Begge ble kastet levende i ildsjøen som brenner med svovel. Åpenbaringen 19:20.

Da Daniel valgte det hebraiske ordet «stadig» som et symbol på hedenskapet (Satan), valgte han et ord som tydeliggjorde at det er Satan som stadig har kjempet mot Gud. De to andre maktene er bare aktive i sin krigføring mot Gud i bestemte tidsperioder. Daniels valg av ordet «tamid» («stadig») var bevisst og treffende.

Etter hvert som Jesajas beretning om ve over dem som Herren utøste dyp søvnens ånd over og lukket deres øyne for, fortsetter fra kapittel tjueåtte inn i kapittel tretti, nedtegner han:

Gå nå, skriv det opp for deres åsyn på en tavle, og tegn det i en bok, så det kan være for den kommende tid, for evig og alltid: For dette er et gjenstridig folk, løgnaktige barn, barn som ikke vil høre Herrens lov; som sier til seerne: Se ikke; og til profetene: Profeter ikke for oss det som rett er, tal til oss glatte ord, profeter bedrag; vik av fra veien, bøy av fra stien, få Israels Hellige bort fra vårt åsyn. Derfor, så sier Israels Hellige: Fordi dere forakter dette ord og stoler på undertrykkelse og forvridning og holder dere til det, derfor skal denne misgjerning være for dere som en revne som er ferdig til å falle, en utbuling i en høy mur, hvis sammenbrudd kommer brått, på et øyeblikk. Og han skal knuse den slik en pottemakers kar knuses, slått i stykker; han skal ikke spare, så det blant skårene ikke skal finnes et skår til å ta ild fra arnen med eller øse vann med fra brønnen. For så sier Herren Gud, Israels Hellige: Ved omvendelse og ro skal dere bli frelst; i stillhet og tillit skal deres styrke være; men dere ville ikke. Jesaja 30:8–15.

Den «tavlen» som er skrevet, er tavlene i Habakkuk kapittel to, som var utformet slik at de som leste dem, kunne «løpe» og spre budskapet. Den «boken» som gjorde «notat» om «tavlen», er Habakkuk. «Tavlen» fra Habakkuks «bok» representerer en prøvingsprosess som åpenbarer «et opprørske folk, løgnaktige barn, barn som ikke vil høre Herrens lov». Det «opprørske folket» som nekter å «høre», er dem i Jeremia som nekter å høre lyden av vekterens basun.

Også satte jeg vektere over dere og sa: Gi akt på basunens lyd. Men de sa: Vi vil ikke gi akt. Jeremia 6:17.

De opprørske er de i Jesajas historie og også i Kristi historie som ikke ville høre.

Og han sa: Gå og si til dette folket: Hør og hør, men forstå ikke; se og se, men skjønn ikke. Gjør dette folks hjerte fett, gjør deres ører tunge og lukk deres øyne, for at de ikke skal se med sine øyne og høre med sine ører og forstå med sitt hjerte og omvende seg og bli helbredet. Jesaja 6:9, 10.

Jesajas døve opprørere kan «høre», men de «hører» ikke, og deres nektelse av å «høre» identifiserer at de «ikke forstår». Det er Daniels ugudelige, som også er Matteus' dårlige jomfruer, som ikke forstår den økte kunnskapen som er framstilt på «tavlen» og omtalt i Habakkuks «bok». Dersom Jesajas døve opprørere ville høre, kunne de bli omvendt og helbredet, men deres hjerte er fett, så de kan ikke forstå budskapet i Midnattsropet. Jesus gav et annet vitnesbyrd om de døve

opprørerne.

Da kom disiplane til ham og sa: Kvifor talar du til dei i likningar? Han svara og sa til dei: Fordi dykk er det gjeve å kjenna løyndomane i himmelriket, men dei er det ikkje gjeve. For den som har, til han skal det gjevast, og han skal ha i overflod; men den som ikkje har, frå han skal jamvel det takast som han har. Difor talar eg til dei i likningar: fordi dei ser, men ser ikkje, og dei høyrer, men høyrer ikkje, og dei skjønar ikkje. Og på dei blir profetien til Esaias oppfylt, den som seier: Med høyrsele skal de høyra, og ikkje forstå; og sjåande skal de sjå, og ikkje skjøna. For hjarta til dette folket er vorte sløvt, og øyro deira tunghøyrde, og augo sine har dei late att, så dei ikkje skulle sjå med augo og høyra med øyro og forstå med hjarta og venda om, så eg kunne lækja dei. Men sæle er augo dykkar, fordi dei ser, og øyro dykkar, fordi dei høyrer. For sanneleg seier eg dykk: Mange profetar og rettferdige menn har lengta etter å sjå det de ser, og har ikkje sett det, og etter å høyra det de høyrer, og har ikkje høyrte det. Matteus 13:10–17.

De vise forstår lignelsenens mysterium, som er sannhet fremstilt linje på linje. De vise er salige, for de ser og hører, og både de vise og de salige er fremstilt i Daniel kapittel tolv. De «vise» er de som forstår (med sitt hjerte) kunnskapens tilvekst, fremstilt ved «bordet» som er blitt omtalt i Habakkuks «bok», og de «salige» er de som venter.

Og han sa: Gå bort, Daniel; for ordene skal være lukket og forseglet inntil endetiden. Mange skal bli rensket og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Og fra den tid da det daglige offer blir tatt bort, og den ødeleggende styggedom blir reist opp, skal det være ett tusen to hundre og nitti dager. Salig er den som venter og når frem til de tusen tre hundre og fem og tretti dager. Daniel 12:9–13.

Millerittene forsto med rette at de ett tusen tre hundre og trettifem dagene begynte da hedenskapet («det stadige») ble «tatt bort» i året 508. Velsignelsen ble lovet dem som ventet i 1843. Ordet «kommer» i avsnittet betyr «berører». Året 1843 «berørte» året 1844 da det tok slutt. Da året 1843 tok slutt, inntrådte Habakkuks «ventetid», og en velsignelse ble uttalt over dem som ventet slik det var befalt i «boken» som omtalte «tavlene». Habakkuks «bok» befalte dem å «vente» på synet.

Daniel identifiserer historien i 1798 (endetiden), da hans bok ble avseglet, og det ble da frembrakt en tredelt prøveprosess (renset, og gjort hvite, og prøvet). Denne prosessen nådde sin fullbyrdelse i manifestasjonen av den skjulte historien om de sju tordener. Denne skjulte historien er sannhetens tre veimerker, fremstilt ved den første skuffelsen, midnattsropets budskap og den store skuffelsen. Velsignelsen ved å komme frem til den første skuffelsen representerer en tredelt prøveprosess ved slutten av historien fra 1798 til 1844.

Historien fra 1798 og fram til den store skuffelsen i 1844, er et forbilde på historien fra 1989 og fram til den snart kommende søndagsloven. Det er lovet en velsignelse for dem som venter på synet som begynte å utebli ved den første skuffelsen. De «vise» i Daniel 12 er dem som er «velsignet», og som «venter». De ugudelige er dem som ikke «hører» med sitt hjerte, og som ikke «ser». Hele erfaringen til millerittbevegelsen er sammenfattet i Daniels fire vers, og disse versene framstiller også historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Den hellige historien som fremstilles i disse fire versene, forutsetter en forståelse av den økning i kunnskap som ble fremstilt på Habakkuks tavler, og den økning i kunnskap Jesus identifiserte idet Han underviste gjennom metoden linje på linje. Han fremstilte lignelse etter lignelse for å forklare profetiens mysterium for «de vise». «De ugudelige» i Daniel 12 forstår ikke, og i 2 Tessalonikerbrev, kapittel 2, fremstilles deres mangel på forståelse som et hat til sannheten, noe som fører til kraftig villfarelse. Sannheten som de ugudelige ikke elsker i Paulus' brev, var «det daglige», og i Daniels fire vers er den profetiske sannheten som uttrykkelig identifiseres, «det daglige».

Jesus fortalte disiplene at de var salige, og dermed stilte han dem i kontrast til dem i Jesaja som nektet å se og høre, for at de skulle bli omvendt. De som er salige i Daniel tolv, er de som venter. De fire versene i Daniel kapittel tolv, og også oppfyllelsen av disse versene i millerittenes historie, og også kontrasten i Jesaja med en klasse som nektet å høre og se, og også den selvsamme sontringen mellom de to klassene ved Kristus, peker alle frem mot den skjulte historien om de syv tordener som inntraff den 18. juli 2020. Den avsluttende prøvelsesprosessen i millerittenes historie, som begynte ved den første skuffelsen, blir nå gjentatt. Noen vil se, og andre vil nekte å se.

«Alle budskapene som ble gitt fra 1840–1844, skal nå gjøres kraftfulle, for det er mange mennesker som har mistet orienteringen. Budskapene skal gå ut til alle menighetene.

«Kristus sa: 'Salige er deres øyne, for de ser; og deres ører, for de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det som dere ser, og har ikke sett det; og å høre det som dere hører, og har ikke hørt det' [Matteus 13:16, 17]. Salige er de øyne som så det som ble sett i 1843 og 1844.»

«Budskapet ble gitt. Og det bør ikke være noen forsinkelse med å gjenta budskapet, for tidenes tegn oppfylles; avslutningsverket må utføres. Et stort verk vil bli utført på kort tid. Et budskap vil snart bli gitt etter Guds forordning, og det vil svulme opp til et høyt rop. Da vil Daniel stå fram på sin plass for å avlegge sitt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

William Miller ble ledet av engler til å forstå at «det stadige» var et symbol på det hedenske Roma. Søster White bekreftet direkte at han hadde rett i denne forståelsen. Denne forståelsen, som var fremstilt på de «tavlene» som omtales i Habakkuks «bok», er «for fremtiden». Åpningen av denne «boken» åpenbarer «gjenstridige, løgnaktige barn». «Barn» er et symbol på den siste generasjonen, så «fremtiden» i Jesajas avsnitt er spesifikt kjennetegnet som de siste dagene av den undersøkende dom.

Jesaja fastslår at de «løgnaktige barn» vil forkaste det profetiske budskapet som er fremstilt på «tavlen» og nedtegnet i «boken», for de sier «til seerne: Se ikke; og til profetene: Profeter ikke for oss det som rett er, tal til oss glatte ting, profeter bedrag.» I 1863 begynte laodikeisk adventisme en tiltagende prosess med å oppfylle de løgnaktige barns anmodning. Dette verket fremstilles av Jesaja som en forkastelse av de gamle stier, nemlig de millerittiske grunnvoller, for de sa: «Vik av veien, bøy av fra stien, få Israels Hellige bort fra vårt åsyn.» Stien, som er veien, er Jeremias gamle stier.

Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den; så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Jeremia 6:16.

De «løgnaktige barnas» forkastelse av Jeremias «gamle stier» er forkastelsen av Midnattsropets budskap, hvor «hvile» er å finne, som også er den «hvile og forfriskning» som de ikke ville høre om hos Jesaja, og som også er forfriskningen i budskapet om senregnet. Dette budskapet er Midnattsropets budskap, som er framstilt i millerittenes historie og illustrert på de «tavler» som er omtalt i en «bok». De løgnaktige barnas forkastelse av Midnattsropets budskap er framstilt ved deres ønske om å «få Israels Hellige til å vike bort fra sitt åsyn». Ellen Whites første syn, som Alfa og Omega med sikkerhet ville benytte for å framstille enden, identifiserer de rettferdiges sti, markerer lyset ved dens begynnelse og hvem det er som leder «de vise» til enden av stien.

«De hadde et klart lys oppsatt bak seg ved begynnelsen av stien, og en engel fortalte meg at dette var «midnattsropet». Dette lyset skinte hele veien langs stien og ga lys for deres føtter, så de ikke skulle snuble. »

«Dersom de holdt sine øyne festet på Jesus, som var like foran dem og ledet dem til byen, var de trygge. Men snart ble noen trette og sa at byen var langt borte, og at de hadde ventet å ha kommet inn i den før. Da ville Jesus oppmuntre dem ved å løfte sin herlige høyre arm, og fra hans arm kom et lys som bølget over adventskaren, og de ropte: 'Alleluja!' Andre fornektet i overmot lyset bak dem og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem så langt ut. Lyset bak dem sloknet, så deres føtter ble tilbake i fullstendig mørke, og de snublet og mistet både målet og Jesus av syne, og falt av stien ned i den mørke og onde verdenen nedenfor.» Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Det var lyset fra Midnattsropet i begynnelsen og ved avslutningen. Det var Jesus (Israels Hellige) som de ønsket skulle opphøre å være foran dem. Lyset fra Jesu herlige høyre arm var lyset fra Midnattsropet, slik det er fremstilt på «tavlene» som ble omtalt i «boken». «Løgnaktige barnas» forkastelse av budskapet i Kristi Midnattsrop, og den stien de skulle vandre på, førte Guds dom over dem idet de falt av stien. Den «høye muren» som plutselig brytes ned, er «muren» for adskillelsen mellom kirke og stat, som blir ødelagt ved den snart kommende søndagsloven. Denne dommen kommer «plutselig, i et øyeblikk», og den skal være «som når pottemakerens kar knuses og brytes i stykker». Det er den dommen som er knyttet til å vende det sataniske symbolet «det daglige» opp ned og identifisere det som et symbol på Kristus.

Sannelig, deres omvendning av tingene opp ned skal regnes som pottemakerens leire; for skal verket si om ham som gjorde det: Han gjorde meg ikke? eller skal det som er dannet, si om ham som dannet det: Han hadde ingen forstand? Jesaja 29:16.

«Det stadige» er den profetiske sannhet som binder sammen de fire versene i Daniel tolv, som identifiserer skillet mellom de ugudelige og de vise. «Det stadige» er den sannhet som hates av dem som mottar kraftig villfarelse i 2 Tessalonikerbrev. «Det stadige» representerer de «løgnaktige barnas» ønske om å få Israels Hellige bort fra sin vei. Og deres straff er framstilt ved sønderknusningen av et pottemakerkar, og det som blir tilbake, er en illustrasjon av de dårlige

jomfruenes fortapte tilstand; for blant de brutte og gjenværende stykkene av det knuste pottemakerkaret «skal ikke finnes» «en skår til å ta ild fra arnen med, eller til å øse vann med av cisternen.»

Både «ild» og «vann» er symboler på Den Hellige Ånd, slik også oljen er det i lignelsen om de ti jomfrue. Når Midnattsropet plutselig lyder i et øyeblikk, slik det gjorde på leirmøtet i Exeter i august 1844, vil det være umulig for «løgnaktige barn» å finne noe olje (vann eller ild). De ble kalt til å «vende tilbake» etter den første skuffelsen, slik Jeremia gjorde, men de nektet.

Dine ord ble funnet, og jeg åt dem; og ditt ord ble til glede og fryd for mitt hjerte; for jeg er kalt ved ditt navn, Herre, hærskares Gud. Jeg satt ikke i spotternes forsamling og frydet meg ikke; jeg satt alene for din hånds skyld; for du har fylt meg med harme. Hvorfor er min smerte vedvarende og mitt sår uhelbredelig, så det nekter å leges? Vil du virkelig være for meg som en løgnaktig bekk, som vann som svikter? Derfor sier Herren så: Dersom du vender om, da vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå framfor mitt åsyn; og dersom du skiller det kostelige fra det usle, skal du være som min munn; la dem vende tilbake til deg, men du skal ikke vende tilbake til dem. Og jeg vil gjøre deg til en fast, kobbersterk mur mot dette folk; og de skal stride mot deg, men de skal ikke få overhånd over deg; for jeg er med deg for å frelse deg og utfri deg, sier Herren. Og jeg vil utfri deg av de ugudeliges hånd, og jeg vil forløse deg av de grusomes hånd. Jeremia 15:16–21.

Jeremia representerer dem som vendte tilbake etter den første skuffelsen. Dem som gikk inn i verket med å skille «det dyrebare fra det usle», for å «stå framfor» Herren og være som Herrens «munn». De er dem som i kapittel ni er framstilt ved Daniel som mennesker som forstod sin adspredte tilstand, og deretter bad bønnen i Tredje Mosebok tjueseks. De er dem som er framstilt ved Daniel, Jeremia og Habakkuks vektere, som står i kontrast til «løgnaktige barn». De «løgnaktige barn» ble også tiltalt av «Israels Hellige» da Han sa: «ved omvendelse og hvile skal dere bli frelst; i stillhet og i tillit skal deres styrke være; men dere ville ikke».

Millers juveler er de sannhetene som er framstilt på Habakkuks tavler, og som representerer prøven på Midnattsropets budskap, en prøve som frembringer to klasser av tilbedere. Symbolet på det opprøret som kommer til syne mot disse juvelene, er «det stadige». Miller hadde rett i sin forståelse av «det stadige», men hans forståelse var begrenset av den historien han levde i, og de juvelene han pleide å legge på bordet i midten av sitt rom, skinner nå ti ganger klarere enn de gjorde da Miller først la dem på sitt bord. De ligger nå i et skrin som er større, for skrinet representerer nå ikke bare Bibelen, slik det gjorde på Millers tid, men det representerer nå både Bibelen og Profetiens Ånd.

Det er disse to vitnene som frembringer prøvelsens lys i de siste dager, og det er disse to vitnene som blir en hovedslagmark i de siste dager. Miller så striden, for i hans drøm tok de hans skrin (Bibelen) og rev det i stykker. Johannes, som representerer «de vise» i de siste dager, «var på den øy som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld.» Johannes ble forfulgt fordi han trodde på budskapet fra både Bibelen og Ellen Whites skrifter.

Vi vil i den neste artikkelen fortsette betraktningen av de sannheter som fremstilles ved synet om elven Ulai, og som ble åpnet i 1798.

«Vi har intet å frykte for fremtiden, bortsett fra at vi måtte glemme den vei Herren har ledet oss på, og hans undervisning i vår tidligere historie.» *Life Sketches*, 196.